

Het leven: wel lang, maar niet alleen gelukkig

Recensie van *Rozen Verwelken*, gezien op zondag 19 januari door Mark Opfer

De uitbundige tonen van een *rave* klinken op wanneer we over de steiger in de richting van de Workshop lopen.

‘Waar zijn we nou weer aanbeland’, klinkt het geamuseerd uit het publiek.

We zijn op de Ceuvel, waar we gaan kijken naar de laatste uitvoering van ‘Rozen verwelken’, een locatievoorstelling van ActeerAcademie Amsterdam. Zoals je uit de titel op kan maken is *Rozen verwelken* een voorstelling over de houdbaarheid van liefde. We volgen vier koppels vanaf hun eerste date tot onvermijdelijk de sleet erin komt.

Voor het stuk wordt de hele ruimte als podium gebruikt. Als publiek sta je er middenin. Scène wisselingen worden aangeduid met muziek. Wanneer die klinkt vlechten de spelers zich door het publiek. Zo verstrijkt de tijd. Naarmate het stuk vordert lijken die wandelingen steeds gejaagder te worden.

Tegen het slot zitten de koppels bij elkaar bij een bruiloft. Stuk voor stuk presenteren ze hun relatie en hun leven alsof het een sprookje is. Maar wij weten van de problemen die achter de voordeur broeien. Terwijl ze intiem met elkaar schuifelen horen we geluidsfragmenten van hun ruzies.

Hoewel je de titel en het slot makkelijk kan interpreteren als een aanklacht tegen het idee van de *relationship escalator*, waarin een stel als vanzelf omhoogklimt in de verschillende stadia van een relatie - ontmoeten, verkering, samenwonen, trouwen, kind, en dan eindelijk de verlossing van de dood – doet dat de nuance die wel degelijk in het stuk zit te kort.

Het is namelijk niet gezegd dat de intimiteit en het geluk wat de spelers tijdens het schuifelen overtuigend overbrengen minder oprecht is dan de ruzies. Ook de single vrouw (Charlotte), die de rode draad is die de levens van de vier stellen verbindt, lijkt niet uitsluitend het geluk gevonden te hebben.

Prachtig gespeeld is het ongemak van Charlotte wanneer het gesprek tijdens de bruiloft onvermijdelijk op haar status als vrijgezel komt. Daarachter lijkt meer verscholen te zitten, wellicht eenzaamheid. Sprekend detail, zelf heeft ze niks te zeggen over haar status. Het zijn de anderen die haar moed inpraten, het single-bestaan juist prijzen of een tirade afsteken tegen de vrouw onderdrukkende verwachtingen van de hedendaagse maatschappij.

Op het laatst pakt Charlotte de schuifelende koppels in plastic in. Is dat om de geliefden te conserveren in hun moment van geluk? Om ze te beschermen tegen de invloed van hun boze zelf? Of zit er meer dan een vleugje frustratie in die handeling? Moeten we het zien als het naar buiten brengen van de meest fundamentele eigenschap van deze mensen, dat ze van plastic zijn, en zonder na te denken zich voegen naar hun mal?

De titel doet vermoeden dat die laatste interpretatie degene is die Raisa Hehenkamp (de regisseur) voor ogen had, maar het is fijn dat je het ook op andere manieren kan zien. Wie zal zeggen wat de juiste manier is? Juist dat is de meerwaarde van dit stuk, dat het je laat nadenken over de vanzelfsprekende plek van relaties in het leven. ‘Geluk en ongeluk zijn overall’, lijkt het stuk te willen zeggen, ‘kies dus bewust voor hoe je wilt leven.’